

[Poul H. Møller]

rådet. Vi har et i forvejen kriseramte landbrug, som mange steder kæmper for livet. Regeringen har sammen med forligspartierne bevilget endog meget store midler for at hjælpe landbruget igennem denne krise. Såfremt landmanden ikke kan afsætte sin animalske produktion grundet på slagterikonflikten, vil en stor del af denne hjælp have været helt forgæves for de mange landbrug, der vil bukke under.

Kristeligt folkeparti har sammen med venstre og det konservative folkeparti i sidste uge fremsat ønske om en debat vedrørende denne konflikt, idet vi ønskede, at regeringen ville gribe ind. Men grundet på genoptagelse af forhandlingerne ønskede vi denne debat udsat. Vi er således ikke enige med hr. Kaj Poulsen i hans vurdering og hans indsigelser herimod. Det er i hvert fald min opfattelse og vurdering, at netop vort ønske om en debat om dette spørgsmål ikke var uvæsentligt og måske har været en medvirkende årsag til, at parterne igen satte sig til forhandlingsbordet, desværre igen med negativt resultat.

Da slagteriarbejderne nu altså for anden gang har forkastet et forligsforslag, som begge parters forhandlere var blevet enige om at anbefale, ses der ingen anden mulighed for en hurtig afslutning af konflikten end et regeringsindgreb.

Som anført havde også kristeligt folkeparti helst set parterne selv løse deres problemer, men da hele vort landbrugserhverv ville blive alvorligt skadet og vi samfundsøkonomisk ikke har råd til de store eksporttab, som konflikten daglig afstedkommer, må det være regeringens pligt at ophøje forligsforslaget til lov. Dette så meget mere som forslaget indebærer en lønfremgang og andre goder, som vel ligger nogenlunde på linje med, hvad de øvrige overenskomster har givet lønmodtagerne.

Kristeligt folkeparti kan derfor støtte det af regeringen fremsatte lovforslag.

Hvad angår retsforbundets beslutningsforslag, håber jeg, det fremgår af min tale her, at vi naturligvis ikke kan være med i dette. Det ville være helt forkasteligt, om vi nu gik ind på sådanne detaljer, når det har vist sig, at parterne absolut ikke kan komme overens.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Kaj Poulsen, talte om retsforbundets, som han sagde, manglende kendskab til forholdene på arbejdsmarkedet, og jeg vil da blankt indrømme, at vi ikke har så stort kendskab til forholdene på arbejdsmarkedet, at vi i løbet af et døgn kan rotere 180 grader rundt med hensyn til henholdsvis at være imod, klart imod og konsekvent imod politiske indgreb og derefter gå ind for det med brask og bram, således som socialdemokratiet har gjort det.

Vi har heller ikke så stort et kendskab til arbejdsmarkedets forhold, at vi påtager os rollen at spille formynder for arbejdsmarkedet og diktere dem helt ned i de enkelte detaljer, hvad deres løn- og arbejdsvilkår skal være i de kommende to år. Så stort et kendskab har vi ikke til de forhold, men det er der altså åbenbart andre der har og vil tage ansvar for på andres vegne.

Men vi har kendskab til én ting nu, om ikke før – men egentlig også før – at arbejdsmarkedets parter kan gå lige så langt også med demokratiske afstemningsresultater, indtil disse demokratiske afstemningsresultater går regeringen og folketingsflertallet imod; så har de pludselig ingen gyldighed, og det, mindretallet stod for og stemte for, bliver pludselig det, der er gældende, og ikke det, flertallet ville acceptere med hensyn til deres egne løn- og arbejdsvilkår. Det kendskab har vi nu fået.

Det vil altså sige, at hele indkomspolitikken, den statslige tvangsinkomstpolitik, som vi havde fra 1975 til 1981, nu er rippet op igen, for nu ved alle parter på arbejdsmarkedet, både de 95 pct., der har ordnet deres overenskomster i tillid til, at det blev deres eget ansvar og egen risiko denne gang, og de resterende, at det herefter alligevel er sådan, at staten ultimativt fastsætter disse ting. Det er meget farligt, det er meget inkonsekvent, og det er ødelæggende for arbejdsmarkedets frie forhandlings- og aftaleret. Det er dræbende for det arbejdsretlige system, og det er som sagt ødelæggende for opretholdelsen af de allerede gældende overenskomster, og det er selvfølgelig også ødelæggende og giftfremlæggende over for de kommende overenskomster, når der om halvandet år skal indledes nye forhandlinger om de overenskomster, der til den tid skal være gældende.

Ib Christensen (DR):